

med alle saadanne Beløb, som man ikke kunde faae paa Finantsloven; men jeg har ganske simpelt troet, at naar det ærede Flertal mente, at man burde bevilge denne Sum til Hæderstegnstillæg eller rettere til de Duccører, der følge med disse, for Aaret 1885—86, saa vilde det ogsaa vise den Humanitet at indrømme det for i Aar da de 20 Kr., hver Mand skal have, ellers først vilde blive tilstaaede dem i Januar 1886. Jeg antog, at det ærede Udvalg kunde unde dem strax at faae dem, saa meget mere som det er i Analogi med, hvad der sker overordentlig ofte. Det er jo meget hyppigt, at Ministrene under Forhandlingerne med Udvalget blive eniaa med det om at tilstaa Understøttelse til Et og Andet, og naar det saa er bevilget paa Finantsloven, er noget af det Første, man gjør, at sætte det ogsaa paa Tillægsbevillingsloven. Derimod er der aldrig blevet indvendt Noget, og det er ganske i Overensstemmelse dermed, at jeg har opført dette Beløb; men jeg maa naturligvis ganske henstille til det ærede Things Bevillie, hvorvidt det vil gaa ind derpaa. — Med Hensyn til Vædringsforlaget Nr. 31, som gaar ud paa at nægte omtrent 33,000 Kr., som ere medgaaede til Reparation af Fyrskibet „Læsø-Rende“, skal jeg bemærke følgende. Det vil vides, at vore Fyrskibe ligge altid ude, Sommer og Vinter, med mindre Isten tvinger dem til at søge Havn. I sidstnævnte Tilfælde undersøges de saa omhyggelig, som det lader sig gjøre, og derpaa kan man indstille det til Reparation. Naar derimod et Skib som det her omhandlede i længere Tid ikke har været i Havn, er det overmaade vanstelig, for ikke at sige umuligt, at danne sig noget Begreb om dets egentlige Tilstand, da man selvfølgelig ikke kan foretage nogen betydeligere Undersøgelse af Tømmeret i et Skib, som ligger i Søen. Vi havde altsaa egentlig kun det at rette os efter, at Skibet havde en vis Alder, men Skibe af en vis Alder kunne være meget forskellige, hvad Tømmerets Sundhed angaar. Smidlertid havde vi juu ikke tænkt paa at underkaste det omtalte Fyrskib en Reparation nu, men i Henhold til en temmelig indtrængende Indstilling fra Fyr- og Vægerinspektøren bestemte vi os dog til at undersøge det i forrige Sommer og i den Tid i Stedet for dette at lægge et Reserverfyrskib ud. Da „Læsø-Rende“ nu kom ind og blev undersøgt, blev det fundet, at Skibet trængte overordentlig meget til Reparation. Samtidig bleve vi nødt til at lægge et andet Fyrskib ud, idet „Røbergrunden“ var blevet læf. Situationen var altsaa bleven den, at vi vare uden noget eneste Reserverfyrskib. Nu

vil det erindres, at vi have 10 Fyrskibe liggende ude, og at der meget let kan hændes Noget med dem, hvilket vilde have ubehagelige Følger. Dertil kommer, at det ikke er saa overordentlig sjældent, at man er nødt til at anvende et Fyrskib for at lyse for Brag, der komme drivende, og som kunne ligge farligt for Seiladsen. Da vi nu som sagt vare uden noget som helst Reserverfyrskib, fandt jeg, at det var nødvendigt at begynde paa Reparationen af „Læsø-Rende“ strax i Stedet for at vente for at forlange Bevilgning, da det sandsynligvis vilde have været $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ Aar, før den kunde opnaas. Pengene ere benyttede, men jeg vil naturligvis sætte megen Pris paa at faae dem efterbevilgede, og jeg mener ogsaa, at der er Grund til at give denne Efterbevilling.

Naar jeg nu gaar over til Vædringsforslagene til § 14, kommer jeg først til den elektriske Lysmaskine. Det foreslaas at nægte 12,000 Kr., der ere bestemte til Fuldstændiggjørelse af den elektriske Belysning i „Helgoland“, idet man gaar ud fra, at det er en Post, der ikke vedkommer Tillægsbevillingsloven, men maa optages paa Finantsloven. For mig er det naturligvis en overmaade ligegyldig Sag, om jeg faar Pengene paa den ene eller den anden Lov, men det har forekommet mig, at der her virkelig var Tale om en Tillægsbevilling. Naar der i Fjor er bevilget en vis Sum, og det saa har vist sig, at for paa en fylgig Maade at udføre det Arbejde, hvortil Summen er begjæret, trænges der endnu til 12,000 Kr., saa forekommer det mig, at disse Penge have en bedre Plads paa Tillægsbevillingsloven end paa Finantsloven; men paa den anden Side har jeg Intet imod, at de komme paa Finantsloven. Det forekommer mig kun, at det nu er for sild; i alt Fald vil jeg meget nødig give Anledning til Opsættelse af Raabegyndelsen af Finantslovens 3die Behandling. Derfor har jeg forhandlet med det ærede Udvalg og vist, hvor hensigtsmæssig Foranstaltningen er i og for sig, og at det er rigtigst at bevilge den paa Tillægsbevillingsloven. Endelig kommer jeg til Vædringsforlaget Nr. 39. Med Hensyn til det vil jeg strax bemærke, at jeg i lang Tid slet ikke kunde forstaa Betænkningen, hvor der staar, at det, der er meddelt i Anmærkningerne til Lovforlaget, ganske staar i Strid med, hvad der tidligere er sagt. Det har ikke været mig muligt at forstaa dette. Sagen er nemlig ganske simpelt den, at der er brugt nogle flere Penge til Arbejderne og kommet noget Mindre ind ved Salget af Skibene, men det er det Hele. Det forholder sig nemlig